

De zilveren zandstorm

**Voor mijn twee dolle dromers
Elena & Joanne**

Eerder verschenen in deze reeks:

De kronieken van Finn. Het gestolen sterrenstof
De kronieken van Finn. De laatste vuurtorenwachter

De kronieken van Finn

De zilveren zandstorm

Geert Klaasen

MET ILLUSTRATIES VAN

Harmen van Straaten

Klaasen, Geert
De kronieken van Finn. De zilveren zandstorm

© 2021 Infodok / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Geert Klaasen
Gemaakt onder licentie van Davidsfonds.
'Infodok' is het geregistreerde merk van Davidsfonds vzw.
www.standaarduitgeverij.be/infodok

Illustraties: Harmen van Straaten
Vormgeving binnenwerk: Daniël Peetermans
Redactie: Saskia Martens
Trefwoorden: fantasie, avontuur, dromen

D/2021/0034/182
ISBN 978 90 02 27395 7
NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Wakkere Wereld

‘Tillie?’

‘Hier ben ik.’

‘Jee, wat laat je me schrikken. Ik hoor jou nooit aankomen’, schudde Isabel het hoofd. Ze dook de keukenkast weer in. ‘Waar liggen de vaatdoeken? Ik heb al het hele huis afgezocht.’

‘Vaatdoeken?’

‘Je weet wel. Van die handdoeken voor de afwas.’

‘Hebben we niet. Papa droogde nooit iets af’, zei Tillie. Ze hoorde Isabel naar de voorraadkast gaan en liep haar achterna. ‘Auw!’

‘Sorry, nu vergat ik alweer die stoel terug te zetten’, verontschuldigde Isabel zich.

‘Geeft niet’, zei Tillie, over haar pijnlijke knie wrijvend.

Isabel keek haar bezorgd aan, maar zweeg. Tillie had een bloedhekel aan mensen die haar omwille van haar blindheid met alles wilden helpen. Ze krabde aan haar achterhoofd. ‘Nou goed, dan ga ik wel even naar de winkel. Straks laat ik je wel zien hoe... Ik bedoel...’

‘Ik weet wat je bedoelt’, glimlachte Tillie.

Isabel knikte ietwat onzeker. ‘Finn?’

‘Ja, mam?’ galmde het van boven aan de trap.

‘Ik ga even boodschappen doen. Gedragen jullie je een beetje?’

‘Een beetje!’

Isabel rolde met haar ogen en verliet het vuurtorenhuis.

De deur was nog maar net dicht of Finns hoofd verscheen boven aan de trap. ‘Is ze weg?’

‘Zeker weten’, antwoordde Tillie terwijl ze haar jas aantrok. ‘Kom op!’

Finn nam de treden met twee tegelijk en liep naar de kleerkast in de gang die ze met veel moeite voor de keldertrap hadden gesleept.

‘Na u’, boog Tillie.

Finn duwde de oude jassen van Isidoor opzij en kroop naar het gat in de achterwand. Het rook muf in de kast, naar stof en ouderwetse zeep. Tillie haalde diep adem en werd overspoeld door herinneringen. Ze miste haar vader meer dan ze wilde toegeven. Ondanks het gezelschap van Isabel en Finn, hing er een leegte in het huis die niemand kon opvullen.

Bij de verhuis had Tillie Isabel laten beloven om nooit in de kleerkast te kijken. Ze had haar wijsgemaakt dat ze daar de herinneringen aan haar papa bewaarde. In zekere zin was dat natuurlijk ook zo.

‘Alles oké?’ vroeg Finn bezorgd, wachtend op de keldertrap. Tillie strekte haar rug. ‘Laten we voortmaken.’

Finns zaklamp wierp een spookachtig schijnsel op de glibberige wanden van de grot. Hij zou hier graag wat vaker op verkenning gaan, maar het kwam niet zo vaak voor dat mama bij laagtij het huis uit was.

Met geoeffende bewegingen sloot Tillie het luik in de kelder­vloer en klauterde langs de ladder omlaag. Ze kende de grot als haar broekzak. Tien passen vooruit. Oppassen voor het rotsblok. Twee stappen naar links, drie tellen bukken en vier stappen naar voren. Haar handen zochten en vonden de puntige rots waaraan ze zich kon optrekken. Finn zag haar verdwijnen in een nis die van beneden nauwelijks zichtbaar was.

‘Kom je nog?’ echode Tillies stem.

Finn klom haar achterna en zag hoe Tillies handen liefdevol de rotswand verkenden.

‘Wat is dat?’ Verwonderd staaarde Finn naar een reeks muurtekeningen. Sommige waren nauwelijks zichtbaar. Andere zagen er nieuw uit.

‘Geschiedenis’, antwoordde Tillie, terwijl ze een scherpe steen uitzocht. ‘Hier woonde het meisje dat Dromenland bedacht.’

